NAKTIES ŠEŠĖLIS

II knyga

ANDREA CREMER

VILKŲ PRAKEIKSMAS

Kiek išbandymų gali ištverti meilė?

AUSYSE AIDĖJO KLAIKUS RIKSMAS. MANE SUPO tamsa. Baisiai spaudė krūtinę, vos kvėpavau. Gulėjau skęsdama savo kraujyje. Iš paskutiniųjų atsisėdau ir įsistebeilijau į tamsą stengdamasi ką nors įžiūrėti.

Riksmas nutilo. Staiga kambaryje įsiviešpatavo spengianti tyla. Keliskart skausmingai nurijau seilę mėgindama sudrėkinti išdžiūvusią gerklę. Netrukus supratau, kad taip klaikiai rėkiau aš pati, todėl gerklę dabar peršėjo tarsi išdraskytą švitriniu popieriumi. Prispaudžiau rankas prie krūtinės. Apsičiupinėjau drabužį ir įsitikinau, kad jis sveikas, neskylėtas nuo arbaleto strėlių. Tirštoje prieblandoje nelabai ką įžiūrėjau, bet buvau tikra, kad vilkiu ne savo marškinius, tikriau, ne pasiskolintą iš Šėjaus nertinį – jį buvau užsitempusi tą vakarą, kai mano gyvenimas apsivertė aukštyn kojomis.

Mintyse slinko blankūs vaizdiniai. Sniego marška. Tamsus miškas. Būgnų dundesys. Vilkų staugimas, kviečiantis mane į laukymę, kur turi būti sudaryta sąjunga.

Prisiminus sąjungą, kraujas gyslose sustingo. Aš pabėgau nuo savo likimo.

Aš pabėgau nuo Renė. Pagalvojau apie jaunąjį Grėsliųjų vadą, ir man suspaudė širdį, užsidengiau veidą delnais. Greitai jo veidą išstūmė kitas pavidalas: miške klūpantis bejėgis vaikinas užrištomis akimis ir virve suveržtomis rankomis.

Šėjus.

Atgaudama ir vėl prarasdama sąmonę girdėjau jo balsą, jutau, kaip jis glosto man skruostą. Kas nutiko? Jis paliko mane tamsoje vieną šitaip ilgai... Kur aš?

Pagaliau akys apsiprato su tamsa. Pro aukštus grotuotus langus priešinėje sienoje sklido blanki dienos šviesa ir buvo matyti apniukęs dangus. Šviesa metė ant grindų blyškius rausvus šešėlius. Dairydamasi išėjimo, į dešinę nuo lovos išvydau aukštas ąžuolines duris. Mane nuo jų skyrė ne daugiau kaip trys keturi metrai.

Stengiausi kvėpuoti lygiai, bet širdis daužėsi kaip pašėlusi. Nuleidau kojas nuo lovos ir atsargiai atsistojau. Nepraradau pusiausvyros, pajutau įsitempiant kiekvieną raumenėlį – kūnas vėl manęs klausė, buvo lankstus ir stiprus.

Buvau pasirengusi kautis, jei prireiks, ir žudyti.

Ausis pasiekė sunkių žingsnių aidas. Rankena pasisuko, durys atsivėrė į vidų, ir ant slenksčio išvydau vyriškį, sykį mano jau matytą. Tankūs jo plaukai buvo tamsūs kaip derva, šiurkščių bruožų veidas lyg išskaptuotas iš akmens. Skruostus dengė žilstelėję kelių dienų šeriai. Nors ir apsileidęs, žmogus vis tiek atrodė patrauklus.

Tai jis andai smogė kardo rankena ir mane apsvaigino.

Man iš galugerklio ėmė veržtis grėsmingas urzgimas, pasmailėjo iltys.

Vyras buvo kažką besakąs, bet aš pavirtau vilke, prisiplojau prie žemės ir vis garsiau urgzdama ėmiau sėlinti prie jo iššiepusi iltis. Galėjau rinktis: sudraskyti jį į gabalus arba parblokšti ir pulti pro duris. Turėjau žaibiškai apsispręsti.

Vyriškis pakėlė ranką, praskleidė ilgą odinį apsiaustą, ir aš pamačiau lenkto kardo rankeną.

Ką gi, teks grumtis.

Įtempiau raumenis ir pasirengiau šuoliui, taikydama griebti už gerklės.

– Palūkėk, – paprašė vyriškis, atitraukė ranką nuo kardo ir atkišo delnus, kad mane nuramintų.

Apmiriau priblokšta jo pasitikėjimo savimi. Nejaugi tikisi taip lengvai mane nuraminsiąs? Kaukštelėjusi dantimis mečiau staigų žvilgsnį pro duris į koridorių.

– Verčiau nemėgink, – įspėjo vyriškis, slinkdamasis prie durų ir atkirsdamas kelią bėgti.

Atsakydama suurzgiau.

O tau verčiau nežinoti, ką gebu užspeista į kampą.

– Žinau, kas tavo galvoje. – Vyriškis susikryžiavo rankas ant krūtinės netraukdamas kardo iš makštų. – Tarkim, prasibrausi pro mane, bet koridoriaus gale kelią pastos sargybiniai. Jei prasmuksi ir pro juos, – šitai tu, kaip gaujos vadė, sugebi, – prie kiekvienų durų rasi dar stipresnę apsaugą.

Gaujos vadė. Iš kur jisai žino?

Grėsmingai urgzdama kryptelėjau galvą ir mečiau žvilgsnį į aukštus langus sau už nugaros. Stryktelėjus tikriausiai pavyktų išdaužti stiklą. Jei tektų kristi iš nelabai aukštai, susižeisčiau, bet likčiau gyva.

– Neverta, – tarė vyriškis, dirstelėdamas į langus.

Kas jis per vienas? Aiškiaregys?

– Nudribtum iš kokių penkiolikos metrų aukščio ant granitinių plytelių. – Vyriškis žingtelėjo artyn. Vėl atsitraukiau. – Niekas čia neketina tavęs skriausti.

Lioviausi urgzti.

Jis vėl tyliai prabilo, tęsdamas žodžius:

– Jei atvirstum žmogumi, galėtume pasikalbėti.

Dar toliau atsitraukiau, spausdamasi prie grindų ir iš įniršio griežda dantimis. Jis puikiausiai matė blėstant mano ryžtą.

– Jei mėginsi bėgti, – toliau dėstė vyriškis, – mums teks tave nužudyti.

Šiuos žodžius jis ištarė taip ramiai, kad ne iškart suvokiau jų prasmę.

Prieštaraudama trūksmingai suurzgiau. Urzgesys virto niūriu juoku – atvirtau žmogumi.

– Juk sakei, kad niekas nenori man blogo.

Vyriškis šyptelėjo puse lūpų.

– Taip ir yra, Kala. Mano vardas Monro, – tarė žingtelėdamas artyn.

– Stovėk, kur stovėjęs, – iššiepiau iltis.

Monro sustingo.

– Tu dar nemėginai manęs nužudyti, – pasakiau dairydamasi po kambarį, kaip galėčiau pabėgti. – Bet tai nereiškia, kad tavimi pasitikiu. Jeigu bent per centimetrą ištrauksi kardą iš makščių, nukąsiu ranką.

Monro linktelėjo.

Mano sąmonėje kirbėjo daugybė klausimų, galva buvo sunki kaip puodynė. Vėl ėmė stigti oro. Turėjau tvardytis, kad neparodyčiau silpnumo. Rodos, prisiminimai užplūdo ne tik galvą, bet ir visą kūną, rankų oda pašiurpo. Galvoje aidėjo skausmingi riksmai. Susigūžiau prisiminusi šmėklas, kaip juodus debesis sklandančias virš manęs, ir klykaujančias sukubes. Kraujas vėl sustingo gyslose.

Monro! Vaikinas štai ten! – Staiga nuskambėjo galvoje.

– Kur Šėjus? – virpančiu balsu ištariau jo vardą; belaukdama Monro atsakymo drebėjau iš siaubo.

Galva plyšo nuo siaubingų prisiminimų nuotrupų, akyse šmėkščiojo daugybė neaiškių pavidalų. Jie sukosi pasiutusiu

greičiu, o aš atkakliai stengiausi juos nutverti ir išsiaiškinti, kas vis dėlto įvyko ir kaip čia atsidūriau. Prisiminiau, kaip supratę, kad pakliuvome į spąstus, mudu su Šėjumi dūmėme siaurais koridoriais, paskui įpuolėme į Rauano dvaro biblioteką. Netikėtai prieš akis iškilo persikreipęs Šėjaus dėdės Bosko Maro veidas, ir aš iš įniršio kurį laiką lioviausi svarstyti, kas mums nutiko.

Šėjus iki skausmo suspaudė man pirštus.

– Pasakyk, kas iš tiesų esi.

– Aš tavo dėdė, – ramiai atsakė Boskas, žengdamas artyn. – Kraujo giminaitis.

– Kas per vieni tie Sergėtojai? – paklausė Šėjus.

– Jie, kaip ir aš, stengiasi tave apginti. Tau padėti, – atsakė Boskas. – Šėjau, tu ypatingas vaikas. Esi apdovanotas tokiais nepaprastais gebėjimais, kad net pats nenutuoki. Galiu padėti suprasti, kas toks esi. Išmokyti naudotis savo galiomis.

– Jeigu taip rūpinatės Šėjaus gerove, tai kodėl norėjote jį paaukoti per sąjungos sudarymą? – Stumtelėjau vaikiną sau už nugaros, kad apginčiau nuo Bosko.

Šis papurtė galvą.

– Tai dar vienas apmaudus nesusipratimas. Kala, norėjome įsitikinti tavo atsidavimu šventai pareigai. Rodos, suteikiame jums puikų išsilavinimą, bet, matyt, nesi girdėjusi apie Abraomą ir jo sūnų Izaoką? Argi, paaukodama mylimą žmogų, nebūtum įrodžiusi ištikimybės gaujai? Nejau tiki, kad būtume tau leidę nužudyti Šėjų? Juk patys prašėm jį saugoti.

Sudrebėjau.

– Meluojate.

– Meluoju? – Boskas kone geraširdiškai nusišypsojo. – Nors esi tokia patyrusi, vis tiek nepasitiki savo valdovais? Tau nebūtų prireikę žudyti Šėjaus, nes paskutinę akimirką jį būtų pakeitusi

kita auka. Suprantu, kad tokį žiaurų bandymą sunku pateisinti, kad per daug tikėjomės iš judviejų su Renė. Ko gero, tokiems išmėginimams esat per jauni.

Sugniaužiau kumščius, kad Monro nematytų iš išgąsčio drebančių mano rankų. Ausyse skambėjo sukubių ir inkubų klyksmai, chimerų šnypštimas, išlipusių iš paveikslų ir velkančių kojas negyvėlių vaitojimas.

– Kur jis? – dar sykį paklausiau ir sugriežiau dantimis. – Prisiekiu, jei nepasakysi...

– Jis saugus, – ramiai atsakė Monro. Jo lūpose vėl šmėstelėjo blanki šypsenėlė.

Nenutuokiau, kodėl jis laikosi taip tvirtai, nors tikrai suvokia pavojų. Monro atsakymas buvo miglotas. Nenuleisdama nuo jo akių sliūkinau palei sieną iššiepusi iltis. Nors žiūrėjau į Monro, prieš akis mirgėjo iš pasąmonės gelmių išplaukiantys neryškūs lyg akvarelė vaizdiniai.

Šaltas metalas sukausto riešus. Spragteli antrankiai, ir aš nebegaliu pajudinti rankų. Karštų pirštų prisilietimas vaiko ledinį šaltį.

– Kodėl ji dar neatsipeikėjo? – klausia Šėjus. – Juk sakei, kad jai viskas bus gerai.

– Ji pasveiks, – atsako Monro. – Strėlės užkerėtos, kerai veikia kaip migdomieji; netrukus nustos veikę.

Mėginu ištarti bent žodį, pajudinti ranką ar koją, bet net vokai atrodo švininiai. Vėl panyru į slogų kaip mirtis sapną.

– Jei mudu susitarsim, nuvesiu tave pas Šėjų, – pareiškė Monro.

– Susitarsim? – perklausiau džiaugdamasi savo įžvalgumu. Vis dėlto buvau teisi – negalima rodyti savo silpnumo. Jei jau sudarysiu sąjungą su Persekiotoju, tai pati diktuosiu sąlygas.

– Taip, – patvirtino Monro, atsargiai žengdamas mano pusėn.

Neprieštaravau, todėl jis šyptelėjo. Nebuvo justi baimės kvapo, bet šypsena dėl tam tikros priežasties išblėso. Iš skausmo?

– Kala, tu mums reikalinga.

Mintys galvoje dūzgė kaip bičių avilyje, teko net pasipurtyti. Turėjau atrodyti pasitikinti savimi, nekreipti dėmesio į keistą Monro elgesį.

– Kas tie „mes“? Ir kodėl aš jums reikalinga?

Pyktis išsivadėjo, bet iš paskutiniųjų stengiausi išlaikyti iltis aštrias. Monro nė akimirkos neturi pamiršti kalbąsis su vade. Aš vis dar esu gaujos vadė – teko tai priminti ne tik Monro, bet ir pačiai sau. Tik ši mintis teikė stiprybės.

– Mano žmonėms. – Monro mostelėjo durų link. – Persekiotojams.

– Tu – jų vadas? – Pašnairavau.

Monro veidas buvo valingas, bet labai išvargęs – taip atrodo žmonės, kuriems nuolat trūksta miego.

– Vienas vadų, – patikslino jis. – Vadovauju Haldžio būriui; mes veikiame čia, būstinė įsikūrusi Denveryje.

Nagi, pakalbėkim apie tavo draugus Denveryje.

Iš atminties gelmių trumpam išniro klykiantis Persekiotojas ir jam plėšriai besišypsančios mano valdovės – Šviesingosios – veidas.

Slėpdama drebulį susikryžiavau ant krūtinės rankas.

– Tai tarkimės.

– Pagalbos reikia ne tik mano būriui, bet ir kitiems, – toliau kalbėjo Monro, pasigręždamas į mane šonu ir eidamas prie durų. – Padėtis pasikeitė. Gaišti nebeturime kada. – Jis persibraukė ranka tamsius plaukus.

Galėjau jį pulti, mačiau, kad yra išsiblaškęs, bet mane užbūrė jo laikysena, be to, ėmiau abejoti, ar tikrai būtina bėgti.

– Galbūt tu – paskutinė mūsų viltis. Abejoju, ar Palikuonis vienas susidoros. Ko gero, esi trūkstama grandis, lemiamas veiksnys.

– Kieno veiksnys?

– Karo. Tu gali jį užbaigti.

Karas. Nuo šio žodžio kraujas sukunkuliavo gyslose. Pojūtis buvo malonus, šiluma užliejo kiekvieną kūno ląstelę ir suteikė jėgų. Aš buvau auginama kariauti.

– Kala, norim, kad prie mūsų prisidėtum.

Vos girdėjau Monro žodžius. Akis aptraukė kruvina migla – prisiminiau smurtą, kurio nestokojo mano gyvenimas.

Raganių karas.

Aš tarnavau Sergėtojams ir padėjau jiems kovoti su Persekiotojais nuo tada, kai išmokau medžioti. Medžiodavau Sergėtojams paliepus. Ir žudydavau jiems įsakius.

Įsmeigiau akis į Monro veidą. Aš žudžiau *jo žmones*. O dabar Monro nori, kad stočiau jo pusėn? Ar taip gali būti?

Tarsi pajutęs mano jaudulį jis sustingo. Tylėjo, tiesiog stovėjo žiūrėdamas, sunėręs už nugaros rankas laukė atsakymo.

Nurijau seilę, kad balsas nedrebėtų.

– Tai nori, kad kovočiau tavo pusėje?

– Ne tik tu, – atsakė Monro. Jutau jį sveriant kiekvieną žodį. Desperatiškos jo mintys, rodos, sklandė tarp mūsų. – Bet tu svarbiausia grandis. Tu esi vadė, lyderė. Kaip tik vadė mums buvo ir yra reikalinga.

– Nesuprantu, – prisipažinau žiūrėdama į liepsnojančias Monro akis. Jos mane ir gąsdino, ir žavėjo.

– Kariai, Kala. Tavo gauja. Atsivesk ją pas mus ir kovokime kartu.

Man pasirodė, kad po kojomis veriasi bedugnė. Tikėjausi

gerai suprantanti Monro žodžius. Argi ne tai vyliausi išgirsti? Argi ne to laukiau?

Tai būdas mano gaujai išvaduoti.

Taip, kaip tik šito ir laukiau. Netgi dabar mano širdis daužėsi iš nekantrumo grįžti į Veilį ir susirasti gaujos narius. Grįžti pas Renė. Galėčiau visus juos išvaduoti iš Sergėtojų tarnystės. Išsivesti kitur. Ten, kur jiems bus geriau.

Bet argi Persekiotojai nėra mano priešai? Sudarydama sąjungą turiu būti itin atsargi. Nusprendžiau apsimesti dvejojanti.

– Vargu, ar tai įmanoma...

– Dar ir kaip! – Monro puolė į priekį lyg ketindamas čiupti mane už rankų, akys žėrėjo pamišėliška ugnimi.

Aš atšokau, pasiverčiau vilke ir kaukštelėjau dantimis – pagąsdinau, kad nukąsiu pirštus.

– Atleisk, – ištarė Monro, linguodamas galvą. – Tu daug ko nežinai.

Vėl atvirtau mergina. Pažiūrėjau į raukšlių išvagotą protingo, daug paslapčių žinančio žmogaus veidą.

– Monro, nedaryk staigių judesių. – Lėtai žengiau prie jo ir atkišau ranką, įspėdama, kad nesiartintų. – Mane domina tavo pasiūlymas, bet ar supranti, ko prašai?

– Suprantu, – atsakė Monro, nusukdamas žvilgsnį ir tarsi gūždamasis nuo savo paties žodžių. – Prašau, kad rizikuotum viskuo.

– Ir dėl ko turėčiau taip daryti? – paklausiau.

Aišku, atsakymą jau žinojau. Visa, kas man brangu, jau buvau paaukojusi dėl Šėjaus. Dabar nė nemąstydama pasiaukočiau dėl savo gaujos. Jei tik būčiau tikra, kad tai juos išgelbės.

Monro atsitraukė ir mostelėjo ranka į atdaras duris.

– Padaryk tai dėl laisvės.